

Arrest

nr. 226 002 van 11 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G.VAEREWYCK
Antwerpsesteenweg 165/2
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 juni 2019.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat G. VAEREWYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2019 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig

artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Georgië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofd geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker niet kan aantonen dat hij in Georgië een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

Verzoekers verklaringen omtrent de reden waarom hij door de Mkhedrioni werd gezocht kunnen niet overtuigen, aldus de commissaris-generaal er o.a. op wijzende dat verzoeker bijzonder vage verklaringen aflegt waarom hij precies zou worden gevisieerd door die organisatie. Verzoekers vage en inconsistente verklaringen over het motief waarom hij door de Mkhedrioni werd vervolgd, doen, zo luidt het, ten eerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verder wordt opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk kan maken met wie van de Mkhedrioni hij precies problemen kende. Het is, zo meent de commissaris-generaal, zeer opmerkelijk en doet verzoekers geloofwaardigheid niet ten goede dat hij gedurende verschillende jaren problemen zou hebben gehad met enkele leden van de Mkhedrioni, maar niets meer over de identiteit van zijn vervolgers kan zeggen. Verzoekers vage verklaringen hieromtrent doen, zo luidt het, eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Ook over het laatste incident, dat uiteindelijk de aanleiding zou hebben betekend voor zijn vertrek, en zijn verdere verblijf nadien in Georgië, bleven verzoekers verklaringen bijzonder vaag, zo stelt de commissaris-generaal vast, erop wijzende dat de vaststelling dat verzoeker er niet in slaagt hierover consistente verklaringen af te leggen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde over het feit of hij al dan niet bescherming zou hebben aangevraagd in Georgië. Ook wordt opgemerkt dat verzoeker geen van zijn problemen kan staven met documenten.

Daarnaast wordt onder meer nog vastgesteld dat verzoekers verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties merkkelijk verschillen met de verklaringen die hij aflegde in het kader van zijn asielprocedure in Duitsland in 2014.

Met betrekking tot verzoekers politieke activiteiten in het verleden wordt vastgesteld dat verzoeker deze op geen enkel moment aan zijn vrees voor de Mkhedrioni koppelt, en hij geen andere vrees voor vervolging met betrekking tot deze activiteiten aanhaalt.

Ter volledigheid wordt, zo luidt het tot slot in de beslissing, met betrekking tot verzoekers verklaring zijn Georgische identiteitskaart kwijt te zijn geraakt en vanuit Europa een nieuwe kaart in de Georgische stad Zugdidi te hebben aangevraagd waar ze echter niets konden terugvinden, gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de Georgische autoriteiten identiteitskaarten en paspoorten afleveren aan inwoners van 'bezette gebieden' indien zij een aanvraag indienen.

De commissaris-generaal weigert verzoeker internationale bescherming en beschouwt diens verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker geen substantiële redenen opgeeft om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch verzoeker onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker gaat immers niet of nauwelijks concreet in op de motieven in de bestreden beslissing, doch hij beperkt zich daarentegen tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter de in de bestreden beslissing gedane bevindingen niet weerlegt of ontkracht.

3.4.1. Verzoekers verweer in zijn verzoekschrift bestaat er immers hoofdzakelijk in dat zijn verzoek om internationale bescherming ten onrechte (verkeerdelijk) ten aanzien van Georgië wordt getoetst.

"Verweerster gaat er immers ten onrechte vanuit dat verzoeker een Georgische staatsburger is.", zo voert verzoeker aan, erop wijzende dat "Niets is minder waar, verzoeker is afkomstig uit Abchazië en in feite afkomstig uit een onafhankelijke staat", waarbij hij verwijst naar allerlei door hem bij het verzoekschrift gevoegde informatie omtrent de situatie in en de (woelige) geschiedenis van Abchazië.

Verzoeker licht voorts zijn levensloop kort toe waarbij hij o.a. opmerkt dat "Hij was gewoon een Abchaziër die (tijdelijk) net over de grens in Georgië woonde".

Voorts haalt hij onder andere nog aan dat "Abchazië geen veilig land van herkomst is", dat "bij gebrek aan erkenning als land door België" het land "uiteraard moeilijk als (veilig) herkomstland kan worden beschouwd" en dat "In ieder geval gaat het te ver te stellen dat mensen uit de omgeving van de regio gekend als Abchazië afkomstig zijn uit (Georgië als) een veilig herkomstland".

3.4.2. Verzoeker kan echter niet worden bijgetreden in zijn argumentatie.

De Raad wijst erop dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit

voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

In geval van moeilijkheden om een sluitend bewijs van zijn/haar nationaliteit, zoals een nationaal paspoort of een ander officieel identiteitsdocument, voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn/haar nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats. Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit, dan wel de gewone verblijfplaats, voldoende aantoont.

Door de commissaris-generaal wordt in de bestreden beslissing op goede grond vastgesteld en geoordeeld als volgt: "U legde geen enkel document voor om uw identiteit of nationaliteit te staven. Tijdens het gehoor dat u aflegde op 5 maart 2018 op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u etnisch Abkhaas te zijn en de Russische nationaliteit te bezitten. Tijdens uw gehoor op het CGVS op 25 februari 2019 verklaarde u echter de Georgische nationaliteit te hebben en zei u dat u nooit de Russische nationaliteit hebt gehad (CGVS I p. 3-4). Ook tijdens de verzoeken tot internationale bescherming die u indiende in Nederland als in Duitsland, en waarvan de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, verklaarde u ook telkens Georgisch staatsburger te zijn. U zou sinds begin jaren 90 voornamelijk in de stad Zugdidi (provincie Samegrelo-Zemo Svaneti) in Georgië hebben gewoond. Uw verzoek tot internationale bescherming wordt dan ook beoordeeld ten opzichte van Georgië."

Verzoekers verzoek om internationale bescherming dient aldus, zo sluit de Raad zich aan bij de commissaris-generaal, ten opzichte van Georgië te worden beoordeeld.

Verzoeker gaf bovendien eerder tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aan dat hij zijn documenten is kwijtgeraakt, maar dat hij vanuit Europa nieuwe identiteitsdocumenten heeft aangevraagd bij de Georgische stad Zugdidi. Daargelaten dat verzoeker de aanvraag van die nieuwe documenten niet staft, wijst de Raad erop dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat de Georgische autoriteiten ook aan inwoners van "bezette gebieden" identiteitskaarten en paspoorten afleveren indien zij hiervoor een aanvraag indienen. Verzoeker, die in zijn verzoekschrift op algemene wijze oppert dat "identiteits- en nationaliteitsdocumenten verkrijgen is gelet op het statuut van Abchazië niet evident. Wie gaat deze documenten afleveren Abchazië zelf, Georgië, Rusland,...?", toont met zijn algemene opmerking het tegendeel niet aan. Hij toont niet aan dat de betreffende informatie van het Commissariaat-generaal niet (langer) correct is. Verzoeker, die reeds sinds 2014 oftewel inmiddels een vijftal jaar in Europa verblijft en gelet ook op zijn verzoeken om internationale bescherming in Duitsland en Nederland goed bekend is met het belang van documenten, maakt daarenboven geenszins in concreto aannemelijk daadwerkelijk enige, laat staan meerdere en ernstige inspanningen te hebben gedaan, bijvoorbeeld zoals hij beweert bij de diensten van de Georgische stad Zugdidi, om nationaliteits- en identiteitsdocumenten te (trachten te) bekomen. De opmerking in het verzoekschrift "Moest verzoeker nog nuttige documenten kunnen opvragen dan zal hij deze nog toevoegen aan zijn dossier", betreft dan ook niets meer dan een blote bewering en lege, holle opmerking, nu hij zelfs niet in het minst aantoont enige inspanning in die zin te hebben gedaan.

Wat het feit betreft dat verzoeker zichzelf beschouwt als een staatsburger van "Abchazië (...) een (onafhankelijke) staat in de Kaukasus aan de Zwarte Zee", wijst de Raad erop dat verzoeker in zijn verzoekschrift zelf aangeeft dat, zoals ook blijkt uit de door hem neergelegde informatie, "Op heden wordt Abchazië enkel door Rusland, Venezuela, Nicaragua en Nauru als onafhankelijk staat erkend. De rest van de wereld beschouwt Abchazië nog steeds als een onderdeel van Georgië" (eigen onderlijning). Abchazië geniet aldus, afgezien van een paar staten, geen internationale erkenning als onafhankelijke staat.

Bij gebrek aan erkenning door België van Abchazië als een onafhankelijke staat, dient het aldus te worden beschouwd als een deel (gebied) van Georgië.

3.4.3. De Raad beklemt toont dat verzoekers verzoek om internationale bescherming derhalve dient te worden onderzocht en beoordeeld ten opzichte van Georgië, zoals in de bestreden beslissing correct geschiedde.

Verzoeker maakt evenwel geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming ten aanzien van Georgië aannemelijk, zo wordt in de bestreden beslissing pertinent vastgesteld, vaststellingen die door verzoeker, die hiertoe zelfs geen ernstige poging onderneemt, geenszins worden ontkracht of weerlegd.

De loutere verwijzing van verzoeker naar algemene door hem bijgebrachte informatie omtrent de situatie in en het woelige verleden van Abchazië volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst, in casu Georgië, werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing die niet in een ander daglicht worden geplaatst, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoeker thans aanvoert dat het volstrekt onduidelijk is waarom zijn verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, maant de Raad verzoeker(s raadsman) aan de bestreden beslissing nog eens grondig te (her)lezen.

Verzoeker voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Georgië een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 juni 2019, voert verzoekende partij aan dat niet voldoende rekening werd gehouden met haar echte oorsprong/afkomst.

Daar verzoekende partij zich ter zitting opnieuw en louter beperkt tot de algemene kritiek dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar echte oorsprong/afkomst, gaat zij geheel voorbij aan en ze laat volledig na concrete en valabele argumenten bij te brengen die ook maar enigszins vermogen afbreuk te doen aan de grond in voormelde beschikking, waarin o.a. met betrekking tot haar verklaarde herkomst uit Abchazië het volgende wordt vastgesteld:

“Verzoekers verweer in zijn verzoekschrift bestaat er immers hoofdzakelijk in dat zijn verzoek om internationale bescherming ten onrechte (verkeerdelijk) ten aanzien van Georgië wordt getoetst.

“Verweerster gaat er immers ten onrechte vanuit dat verzoeker een Georgische staatsburger is.”, zo voert verzoeker aan, erop wijzende dat “Niets is minder waar, verzoeker is afkomstig uit Abchazië en in feite afkomstig uit een onafhankelijke staat”, waarbij hij verwijst naar allerlei door hem bij het verzoekschrift gevoegde informatie omtrent de situatie in en de (woelige) geschiedenis van Abchazië.

Verzoeker licht voorts zijn levensloop kort toe waarbij hij o.a. opmerkt dat “Hij was gewoon een Abchaziër die (tijdelijk) net over de grens in Georgië woonde”.

Voorts haalt hij onder andere nog aan dat “Abchazië geen veilig land van herkomst is”, dat “bij gebrek aan erkenning als land door België” het land “uiteraard moeilijk als (veilig) herkomstland kan worden beschouwd” en dat “In ieder geval gaat het te ver te stellen dat mensen uit de omgeving van de regio gekend als Abchazië afkomstig zijn uit (Georgië als) een veilig herkomstland”.

3.4.2. Verzoeker kan echter niet worden bijgetreden in zijn argumentatie.

De Raad wijst erop dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

In geval van moeilijkheden om een sluitend bewijs van zijn/haar nationaliteit, zoals een nationaal paspoort of een ander officieel identiteitsdocument, voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn/haar nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats. Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit, dan wel de gewone verblijfplaats, voldoende aantoont.

Door de commissaris-generaal wordt in de bestreden beslissing op goede grond vastgesteld en geoordeeld als volgt: “U legde geen enkel document voor om uw identiteit of nationaliteit te staven. Tijdens het gehoor dat u aflegde op 5 maart 2018 op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u etnisch Abkhaas te zijn en de Russische nationaliteit te bezitten. Tijdens uw gehoor op het CGVS op 25 februari 2019 verklaarde u echter de Georgische nationaliteit te hebben en zei u dat u nooit de Russische nationaliteit hebt gehad (CGVS I p. 3-4). Ook tijdens de verzoeken tot internationale bescherming die u indiende in Nederland als in Duitsland, en waarvan de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, verklaarde u ook telkens Georgisch staatsburger te zijn. U zou sinds begin jaren 90 voornamelijk in de stad Zugdidi (provincie Samegrelo-Zemo Svaneti) in Georgië hebben gewoond. Uw verzoek tot internationale bescherming wordt dan ook beoordeeld ten opzichte van Georgië.” (eigen onderlijning)

Verzoekers verzoek om internationale bescherming dient aldus, zo sluit de Raad zich aan bij de commissaris-generaal, ten opzichte van Georgië te worden beoordeeld.

Verzoeker gaf bovendien eerder tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aan dat hij zijn documenten is kwijtgeraakt, maar dat hij vanuit Europa nieuwe identiteitsdocumenten heeft aangevraagd bij de Georgische stad Zugdidi. Daargelaten dat verzoeker de aanvraag van die nieuwe documenten niet staat, wijst de Raad erop dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat de Georgische autoriteiten ook aan inwoners van “bezette gebieden” identiteitskaarten en paspoorten afleveren indien zij hiervoor een aanvraag indienen. Verzoeker, die in zijn verzoekschrift op algemene wijze oppert dat “identiteits- en nationaliteitsdocumenten verkrijgen is gelet op het statuut van Abchazië

niet evident. Wie gaat deze documenten afleveren Abchazië zelf, Georgië, Rusland,...?”, toont met zijn algemene opmerking het tegendeel niet aan. Hij toont niet aan dat de betreffende informatie van het Commissariaat-generaal niet (langer) correct is. Verzoeker, die reeds sinds 2014 oftewel inmiddels een vijftal jaar in Europa verblijft en gelet ook op zijn verzoeken om internationale bescherming in Duitsland en Nederland goed bekend is met het belang van documenten, maakt daarenboven geenszins in concreto aannemelijk daadwerkelijk enige, laat staan meerdere en ernstige inspanningen te hebben gedaan, bijvoorbeeld zoals hij beweert bij de diensten van de Georgische stad Zugdidi, om nationaliteits- en identiteitsdocumenten te (trachten te) bekomen. De opmerking in het verzoekschrift “Moest verzoeker nog nuttige documenten kunnen opvragen dan zal hij deze nog toevoegen aan zijn dossier”, betreft dan ook niets meer dan een blote bewering en lege, holle opmerking, nu hij zelfs niet in het minst aantoonde enige inspanning in die zin te hebben gedaan.

Wat het feit betreft dat verzoeker zichzelf beschouwt als een staatsburger van “Abchazië (...) een (onafhankelijke) staat in de Kaukasus aan de Zwarte Zee”, wijst de Raad erop dat verzoeker in zijn verzoekschrift zelf aangeeft dat, zoals ook blijkt uit de door hem neergelegde informatie, “Op heden wordt Abchazië enkel door Rusland, Venezuela, Nicaragua en Nauru als onafhankelijk staat erkend. De rest van de wereld beschouwt Abchazië nog steeds als een onderdeel van Georgië” (eigen onderlijning). Abchazië geniet aldus, afgezien van een paar staten, geen internationale erkenning als onafhankelijke staat.

Bij gebrek aan erkenning door België van Abchazië als een onafhankelijke staat, dient het aldus te worden beschouwd als een deel (gebied) van Georgië.

3.4.3. De Raad beklemtoint dat verzoekers verzoek om internationale bescherming derhalve dient te worden onderzocht en beoordeeld ten opzichte van Georgië, zoals in de bestreden beslissing correct geschiedde.

Verzoeker maakt evenwel geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming ten aanzien van Georgië aannemelijk, zo wordt in de bestreden beslissing pertinent vastgesteld, vaststellingen die door verzoeker, die hiertoe zelfs geen ernstige poging onderneemt, geenszins worden ontkracht of weerlegd.

De loutere verwijzing van verzoeker naar algemene door hem bijgebrachte informatie omtrent de situatie in en het woelige verleden van Abchazië volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst, in casu Georgië, werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing die niet in een ander daglicht worden geplaatst, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).”

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt en werpt geen ander licht op deze en de overige in de beschikking van 13 juni 2019 opgenomen gronden.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS